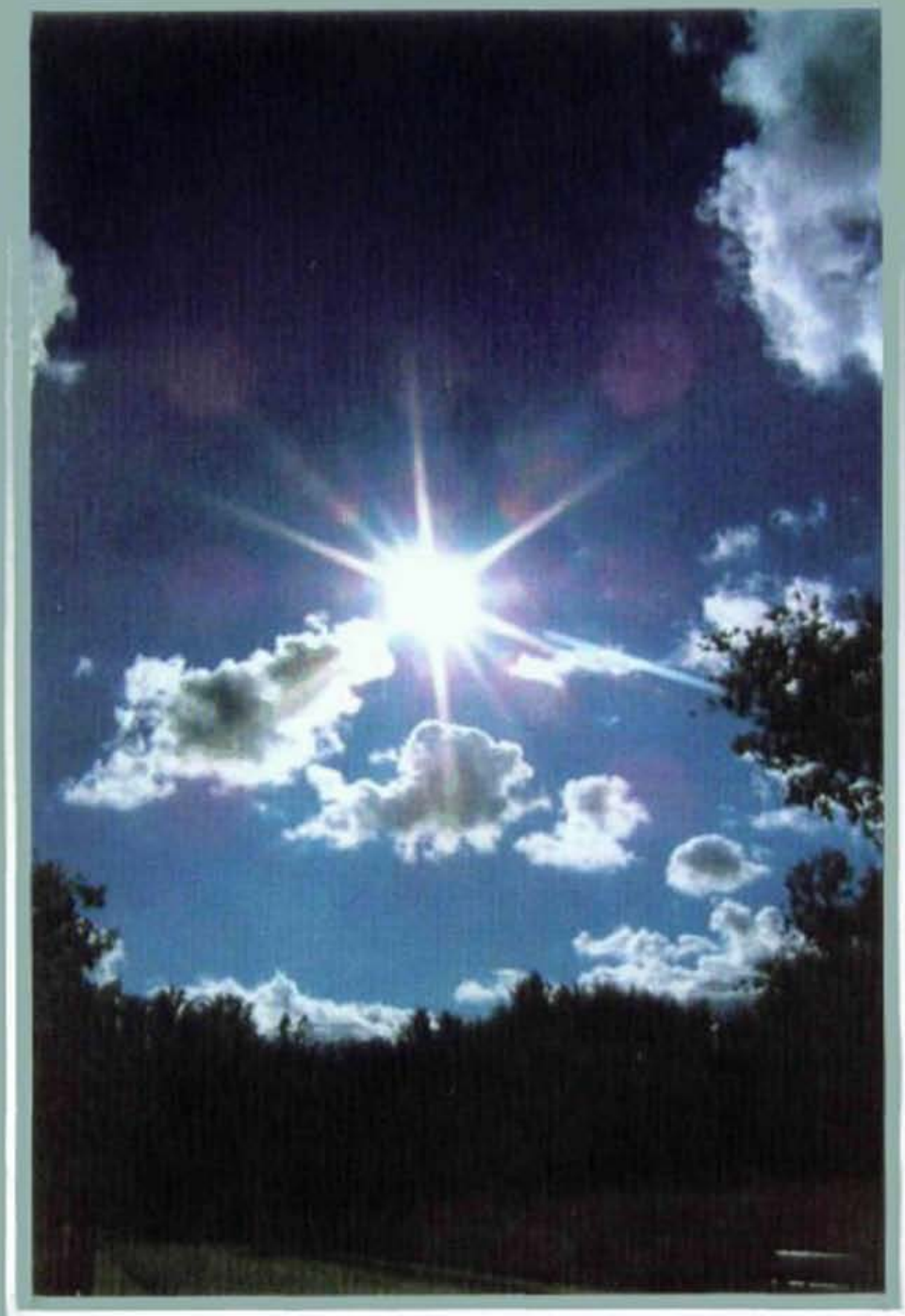

Emlékül Kanadából

Károlyfalvi Olga

Emlékül Kanadából

Szerkesztette:
Dr. Károlyfalvi József

Borítókép:
Vargasomogyi Ernesztina

Nyomdai előkészítés:
Tarjányi Anita
Mészáros Roland

Nyomda:
Print 2000 Nyomdai Kft., Kecskemét

Terjeszti:
Koszorús Oszkár Könyvesbolt
Orosháza, Győri Vilmos tér 1.

ISBN 978-963-06-1883-0

Kecskemét, 2006

Szeretettel magyar szívemből

TARTALOM

Orosháza	6
Édesapámhoz 1937	7
Édesanyámnak	8
A régi otthon	9
Alföldi éjszaka	10
1944 ősz	11
A tábori lelkész	12
Bocholt	13
Szeretettel magyar szívemből	16
A Kárpátalja közepén.....	17
Sándor emlékére.....	18
Az álom fényes vonatán.....	19
Emlékezés	20
Időtlen idők	21
Alpha, Omega	22
Hűséges álmok	23
Magyar határ	24
Az Úr szolgálja.....	25
Az Élet él.....	26
Szabad vagyok	27
A szeretet	28
Emlékszel-e?	29
Amikor te is szerettél	30
Az én otthonom.....	31
Kanada	32
Álomháló legendája	33
Indián bölcsődal.	34
Emlék Kanadából.....	35
Hívott az élet.....	36
Tavaszi éjszaka	37
Szeress engem!.....	38
A lélek útja.....	39
Innuít.....	40
Kanadai éjszaka	41
Kiskundorozsma	42
A búcsú, csak egy pillanat... ..	43
Nyár búcsúja	44
Ősz... ..	45
Boldogság keresés.....	46
Magyar éjszaka	47
Életed... ..	48
A Rákóczi-telep, 1937	49
Néhány fordítás.....	50
A szerzőről.....	51

Orosháza

Kanadai pusztaságon
Kökörcsin virul a tájon
Nézegetem, simogatom,
S egy régi földről álmodom:
A lelkemben otthon vagyok
Megismernek a pipacsok
Búzavirág felém hajlik
Madársereg csak úgy zajlik.
Mélyben lenn, a faluvégen
Harang szól a tiszta légben
– Öreg templom, sokat látott
Átöleli a világot
Gyermekei hazatérnek
Poraikban, – kik nem élnek, –
Oltár előtt áll a papja,
S felcsendül a zsoltár hangja
Szent Egyházunk, úgy szeretünk –
„Erős vár a mi Istenünk.”

Apám ága, családfája,
Az alföldi Orosháza
Háromszáz év távlatában,
Obeliszkék árnyékában
Egyszer a gróf úr azt mondta:
„Hiányotok nem lesz soha,
Hitetekért szenvedtetek
Munkát, békét kerestetek –
Távol van már Pannónia
Kicsi falu; neve Zomba
Megosztom azt, ami terem
Zsíros, fekete földemen.”

Hatvan család letelepült,
Az új hitnek helye került
– Kérges kezű hű őseim
Evangélikus hőseim...

Édesapámhoz 1937

Mesélj nekem a Mindenségről
Taníts, mert tudni akarok
Mi az élet, s a nagy természet
S mért sorakoznak holnapok?
Mért nem lehetne csak magában
Örökké tartó egy, a ma
Sütne mindig a napsugára,
S nem lenne soha éjszaka?
– Kicsi lányom e szép világot
Isten keze alkotta meg,
S mi létezünk kutatni vágyó
Elégedetlen emberek.
Magasra törő álmainkkal
Ostromlunk földet és eget,
S mire a harcot már feladtuk
Befejeztük az életet.
– Értelmetlen gyermek szíveddel
Tekints az égre Ő felé
És röpke emberélted Benne
Ím minden titkát meglelé...

Édesanyámnak

Az évek lassan összegyűltek
Hajadba ősz szálak vegyültek,
De szemed tüze égő, fiatal
Benne ragyog a régi diadal
– Az álmok álma, ezerszínű múlt,
Mely a szívedben lassan elcsitult
Ha felidézed szép ajkad nevet
Könnyek lepik el tiszta két szemed,
S én áhítattal csókolok kezet.

A régi otthon

Nagy-Alföld táján volt az otthonom –
A legszebb hely, ha jól meggondolom
A ház nagy volt, s az utcasarkon ült
Falai közt a gond, s öröm vegyült.

A kőből készült kerítés alatt
A rakott szekér csendesen haladt
Belső oldalán egy szürke pad állt
Hol gyermekszívem mesére talált.

Barackvirágos álom volt a kert
A zümmögő méh sok munkára lelt –
Bejáratnál a fekete kutya
Vastag láncán, az életet unta.

Gémeskút vonta mélyből a vizet –
Falusi templom hirdetett hitet
– Orosháza, – mind hozzánk tartozott
Túl kőfalon, imával hordozott.

– Enyém volt talán az egész határ –
A lelkem sokszor most is arra jár
Cipőm kezemben, róttam az utat
Míg az arany nap délidőt mutat –
Meleg sugárban, oly szerelmesen
Nézte a tájat ártatlan szemem –
A fenyőfákkal körülvett tavon
Vadkacsák úsztak édes tavaszon
Virágok színezték a völgyeket
Mókus rázta az erős tölgyeket
Gyöngyöket fodrozott a kis folyó,
S a fűzfa ágán érett a gubó
Távoli dombon ködpára feküdt
Fölötte ívben, szivárvány derült
Csipkerózsán egy piros kismadár
Apró bogyókért most is visszaszáll? –
Rétek felett a friss szellő suhant,
S a játéksárkány repült és zuhant.

– Életemben már messze jár a nyár
A szürke pad a kertben kire vár?
Az otthon széles árkádján belül
Egy szárnyas ajtó homályba merül...

Alföldi éjszaka

Az Alföld sötét fátyolba borult
Kicsi falunkban ezer lámpa gyúlt
Természet szíve lassan lüktetett
A magas ég csillagot ültetett

Tejszínű hold tört át ködfellegen
És átseper az alvó völgyeken
Táncos sugara könnyedén haladt–
Mögötte sok nyurga árnyék maradt.

Lidércek égtek a mocsár felett
Megannyi rejtett, furcsa üzenet
Körös-körül a nádas őrködött
S denevérek kémlelték a rögöt.

Parlagon hagyott barázdák között
A föld sóhaja álmokat szövött–
Szellemek járták át az éjszakát
És félelemtől lapultak a fák.

Hol hősi vértől süppedt a talaj–
Szomorúfűzön megpattant a gally,
S az Alföld éjét egy hang törte át:
”Öleld, szeresd e szép magyar Hazát!”

1944 ősz

És hullottak a levelek
Élettelen, halálraváltan
S elterültek az út sarában.
– Dörgött az ágyú szüntelen
Lángban égett nyugat, kelet
Feldúlt templomaink mélyén
Vádolt a tört Krisztus kereszt,
De nem figyelt rá senki sem
– Szeretet, – nem élt már a szó
Igazság eltemettetett
Ledöntetett a szép, a jó...
Pergett a könnyek zápora,
Mint meg nem álló ősz-eső
Nőtt a hantok néma sora,
Egy véghetetlen temető.

És hullottak a levelek
Élettelen, halálraváltan
S elterültek az út sarában...

A tábori lelkész

Azúrkék volt az ég, s a lég
Tél hidegét hurcolta még –
Fák teteje jégtől fagyott,
Orosz földön egy szán futott.

Bátor lelkész és katonák
Kutatták a holtak nyomát –
Távolban lövések szóltak
Míg a csákányok villogtak.

A tájat fehér hó lepte,
A napsugár melengette –
Hősi lelkek messze szálltak,
Már egy szebb otthont találtak.

Aki még hitt, csodára várt –
Ott, ahol csak a bánat járt
Népek vétke, irigysége –
Alkudozott drága vérré.

– Végtelen brianszki erdő,
Hol egyre nőtt a temető –
Fegyverek hangja ropogott,
S a hó pirosra változott.

Szovjet földön kis hadával,
Igének arany szavával
Fiatal lelkész temetett
Krisztus szívével szeretett...

Bocholt

Hegyek csúcsa még szendergett
De keleten már derengett
– Nyugtalanságom elhagyott
Boldogan vártam a napot.

Hajnal integetett felém –
Tündökölt az ég peremén
– Megindult a személyvonat
Messze vitte a sorsomat.

Eseményes december öt,
Ezerkilencszáznegyvenöt –
Útlevéllal a határon
Már az ellenőrzést várom.

Távolban az osztrák hegyek
Gondolták, hogy arra megyek
Mert az Alpok havas orma
Csillogott, napfénytől szórva.

– Ha más nem volt, gyalog mentem
A természetet szerettem –
Olykor egy magányos pusztán
Tájkép tárult elém furcsán.

Sok kihasznált csákó, öltöny
Hevert a göröngyös földön
Karabélyok széjjel törve –
Sisakok feküdtek körbe.

Bajonettek odadobva –
Senki onnan el nem hordta
Géppuskák rozsdásak voltak,
Az enyészettel harcoltak.

A dicsőség minden elmúlt
Talán a kárhozatba hullt?
Büszke arcok hova tűntek
– Hűtlen álmok elrepültek.

Mi az ami ott megmaradt –
Könny folyt a barázdák alatt,
Az új gyökér ha megeredt
Feledte az emlékeket.

– Csolnakon vittek a Dunán,
Könnyebb volt Passau után;
Vonaton, vagy buszon jártam
Melyikre hamar találtam.

Végre elértem Bocholtba
Nyugati fogolytáborba
Előszedtem a papírom,
Hogy az őrnek megmutatom.

Fehérre változott arca –
Nehéz volt a lelki harca,
Mentünk a parancsnokságra
Hol az ajtót egy skót állta.

Irodában, a jó őrnagy
Meglepetése nem volt nagy –
S a tolmáctól, hogy hírt kapott
Feleletet nem is adott

Csak kiment a szikár őrhöz
Átküldte a magyar őrshöz
Hívják a Lutherán Pásztort –
Ki az én édes bátyám volt.

Boldogan öleltem vállát
– Míg Istennek adtam hálát –
Megnyugtattam, szabad vagyok
És útlevéllal utazok.

– Drága magyar fogoly élték
Hitem hozott ide néktek
Sokáig itt nem maradok –
Küldetésemről hírt adok.

Mert otthon már egyre várnak
Szívetek viszem Hazánknak –
Jő a tavasz, Élet fakad
Ha reményetek megmarad.

– Felragyogott az ég alja
Eljött az indulás napja
Langyos szellő a légen át –
Ölelte a sok katonát.

Álltak a végtelen téren
– Megtiszteltek nagyon szépen –
Arcukon hűség ragyogott
Magyar zászló is lobogott.

Hallgatagon búcsút mondtak –
Tudom, lelkükben zokogtak:
Gondolatban veled megyünk
Kísérjen az Isten velünk...

Szeretettel magyar szívemből

Suttogás az éji szél szárnyain
Valaki szólít, valaki vezet –
Varázsos csodák születnek újra
Tetemre híván a magas eget.

A föld párája illatot lehel
Legendák népe az úrből köszönt –
Az árnyékokból kilépnek, s íme
Az élet él, - az ég szór fényözönt.

– A puha réten alszik a virág
Távoli folyó csacsogva csobog,
A Kárpátoknak zárkózó falán
Pogány, dicső törzs harcosa kopog.

A hegyek ormán csillog már a hó
Szilaj paripák vágtatnak bele,
S a mondák hőse hajszojja lovát
Álmával úzi édes Emese.

Csúcsos zászlaját kíséri a hold
Mégfeszül rajta figyelő szeme,
Míg zabolátlan, győztes erővel
Bejárja útját az ősi rege...

A Kárpátalja közepén

Egy tűzcsóva az alkonyat
Beborítja a halmokat
Búcsú sugár amint vonul
Fák árnyéka hosszúra nyúl.

A távoli hegyek felett
Lila fény fedi az eget
Bársony palástja mélybe hull
Takarja a völgyet alul.

Kis ház, a Hotyinka partján
Pettyes pisztráng patak alján,
– Ruszin álom, – magyar álom? –
Feleletem nem találom.

Nem régen itt harcok folytak
Ősi himnuszt is daloltak
Lobogott a széllel játszó
Piros, fehér és zöld zászló.

Tán imádkozni akarok
Most, hogy elültek a bajok,
Bár a szavakat keresem
Ajkamra nem jő semmi sem.

Gondolatom oly messze jár
Kanadában majd rádtalál,
Lábad nyomát keresem én
A Kárpátalja közepén.

Szomorúak a nagy hegyek
Talán tudják, hogy elmegyek –
Titokban vállad ölelem,
Est hűsíti égő szemem...

Sándor emlékére

Kértél, legyek a párod, mert szeretsz
– Szemedben égett a várakozás –
Szíved oltárán, mint egy áldozás.

Fecskék ösztönösen délre húznak –
Meleg vágyad is indítást kapott,
S lelked mélye lassan fészket rakott.

Én nem láttam mást, csak a szemedet
Ruhád kopott volt? – Hát csak az akadt,
Hajad is korán fehérén maradt.

Múltadban nehéz kereszt örködött;
Elhullt bajtársak képe lebegett
A hófedte orosz földek felett.

Harcos idők jelölték az utad
Veszélyes percek, órák, éjszakák,
Hol partizánok gyilkos árnya járt.

Hallgatag fák sokat tűrő tövén
Bryansknál volt a végzetes csata –
Te sebesülten kerültél haza.

Életünk volt harminckilenc tavasz
Leányod is van, – a mi gyermekünk –
Ameddig élünk, mindig szeretünk.

Ha kutatom a csillagos eget
Egy kis csoport fenn tisztábban ragyog –
Tán ott vezeted bátor századod?

Az álom fényes vonatán

Amikor az éj már leszáll,
S imádság ül a szíveken –
A természet is elpihen.

Az álom fényes vonatán
Tűnnek a kilométerek
– Emlékekkel nálad leszek.

Utamat kíséri a hold –
Egyedül sohasem vagyok,
Vezérelnek a csillagok.

A hársfa lombja, illata
Átöleli a testemet –
Mint ismerőst, úgy emleget.

Néha gyengén lebben a szél,
De a békés dombok alján
Megnyugszik a föld harasztján.

– Talán csak a lelkem beteg,
Ne vigyen olyan messze még
A holdsugaras tiszta ég.

A Göncölszekér oldalán
Villogó szikra leszakad,
S kitárt karomban ott marad.

Fenn, az Úristen kapuján
Magányos lélek integet –
Emlékezz, hogy szerettelek

* * *

– Távolban már a virradat
Színes oltára ragyogott,
S az álmaimmal áldozott...

Emlékezés

A múlt, ha néha visszaszáll
És üzenete rám talál,
Valaki hívja nevemet –
Magához vonja kezemet

Amikor átölel a szél
És elhiszem amit mesél
Körülvesznek a csillagok–
Úgy érzem, fiatal vagyok.

Ha harmat szórja gyöngyeit
Virradat örömkönnyeit –
A tisztaság áldott vize
Szivárog lelkem mélyibe

A nap keleten felragyog,
Szememben apró láng lobog,
S az ég ébredő peremén
Piros mosoly, mely mind enyém

Váratlanul emlékezem:
Szíved szívemben viselem.

Időtlen idők

Az ezredévek távlatán
Mikor óra nem ketyegett,
S időtlen idők üteme
Dobogtatta a szíveket.

A természet áldást lehelt,
S tested beszívta életét –
Szépség sokszínű bársonya
Lebegtette titkát feléd.

Ősi álmokba születted –
Emberi lét csendes, egész,
Csak a jóra volt hajlamos
Gondok nélkül, a földi ész.

– Ajándékot adott az Úr,
A lelkedben már derengett
Tudatlanul, – névtelenül
Az Isten és a szeretet...

Alpha, Omega

Fekete égen fennjárt már a hold
A csillagoknak fehér fénye volt
Az opálszínű dús Tejút alatt
Alpha, Omega, szikrázva haladt.

A fák árnyéka földön térdre hullt,
De hegyek orma a magasba nyúlt
És lábaiknál a csendes patak
Tükör orcája bénultan maradt.

A templom tornyán kereszt tündökölt –
Fölötte Isten, s bár pihent a föld
Orgonák hangja gyengén remegett –
Talán eltévedt szívet keresett?

– Megvallom, sokszor arra vitt utam –
Bűneimet hurcolgattam Uram;
Gyötrelmeimben is elértelek
Nevedet hívtam, mert szerettelek.

* * *

Kelet felett már színes lett az ég –
Piros bársonnyal üdvözölt a lég,
Majd kékké vált a Tejút otthona –
Pihenni tért az Alpha, s Omega...

Hűséges álmok

Visz a vonat, majd valahol megáll
Az állomáson rám senki sem vár.
De ismerősként járom az utat
Míg gondolatom a múltban kutat:
Kőrisfasor az utca oldalán
Egy redőnyös ház is ott van talán,
Kapu mellett az orgona virul
A szürke pad a bokorhoz simul –
Enyhe mozgással vándorol a szél,
S titkos mélyéből gémeskút mesél.

* * *

Magyar Alföldön oly szép a világ
Nótába gyűjtve egy csokor virág –
Tilinkó hangja a szívben terem,
Vadrózsák álma a hű szerelem.
– Piros pipacssal csalogat a rét,
Dalos pacsirta behunyja szemét –
A nap szikrázik selymes gyepeken
Sugarát ontja dúsan, melegen.
Arany búzától hullámszik a táj
Zsolozsmát zenget hálával a száj,
Szivárvány kúszik a dombok felett
Íve átfogja a természetet.
Zöldes-kék párán az Isten pihen –
Fehér párnáján a felhő izen,
Hogy imádságom szálljon fel oda
Szeretve éljek, ne bántsak soha
Óvja a föld a gyenge léptemet
Őrizzem féltőn az emlékeimet.

Magyar határ

Megjelenik az első napsugár –
Búgva üdvözl a gerlemadár,
S a kertek alján minden reggelen
Harmattól ittas új élet terem.
– Szorgos munkával teljes a határ
Szelíd szemével Isten körbejár –
Magyar paraszt megtörli homlokát,
Keresztet vetve rebeg egy imát.
Amerre nézek békesség delel
A levegőég dús áldást lehel,
Búzaföldek a kalászt rengetik –
Játékos felhők egymást kergetik,
Fehér gólyák erős szárnya huzat
Megtalálják az alföldi utat –
A tiszántúli nádasok körül
Békák serege aligha örül.
A tavak kékjén megpihen a nap
És renyhe méhük friss erőre kap –
Elkel a hal a sok kicsi tanyán,
Ne hiányozzék semmi igazán.
– Távolban fénylik Hortobágy ege
Délibáb csodája játszik vele,
S a zöld mezők határa végtelen –
Árvalányhaj díszíti kedvesen.
Szőke szellő lengeti fátyolát
El-elkapja a csikósok dalát
Vándor cigány csak nekünk hegedül,
Lelkünk hurcolja húrjain belül.
– Míg ezredévek ős mondája száll
Árpád vezérünk híven visszajár,
S a vén Tiszának titka hallgatag –
Hármas koporsót rejt vize alatt.
Szittyá vitézek hantjai felett
Szellőrózsák gárdája integet
Ott, ahol a vándorsólyom pihen,
S furulyaszó visszhangzik a szíven.
– Alkonyatkor megcsendül a harang,.
S a hulló nappal búcsúzik a hang –
Éj homályában arany csillagok
Azt ragyogják, hogy magyar vagyok.
Ezüst pompával jó a holdsugár
Imádságom a mennyet járja már,
S a rónaságra áldott csend borul –
Végváraknál a tábortűz kigyúl...

Az Úr szolgája

Valahol régi Hazámban
Bükkös erdők árnyékában
Szunnyadozó dombok mentén
Szőke szellő szálldos lengén.
A Pécsi-víz fehér habja
Az arany napot ringatja –
Ott áll egy pap feketében –
Tiszteletbeli rendjében
Kéklében a szíve körül,
A mennyei kincsnek örül.

Virradatkor útját járja
A felkelő napot várja,
Szeme kémleli az eget
Könyörgi az új kenyeret –
Föld oltára, Isten látja,
Dolgos munkáját megáldja –
Egyedül a messzeségben
Olvasó, s eke kezében
– Verejték lepi az arcát,
Harcolja a legszebb harcát. –

Az ébredő faluvégen
Harang szól a tiszta légben,
Napsugár köszönti népét –
S templomban a Krisztus képét.
Hűséges pap térden állva
Belekezd a hő imába:
„Tudod Uram, vérzett lábam
Míg a nyomodra találtam,
Az legyen az éltetem telje,
Hogy tetszésedet elnyerje.”

Bükkös erdő, hosszú ágak
Hívogató, békés árnyak,
Őszi szellő dombok alján
Játszadózik fehér haján –
Irigylem a barázdákat,
Mert szeme felettük járhat
– Kutatja a messzeséget
Azt a rögzös földi képet –
Még az égnek párás alja
Emlékeit betakarja...

Az Élet él

Hol magas hegyek egymást karolják
Szelek, madarak dalát dalolják
A víz csobog sikált kövek felett
Tükrébe zárva a kéklő eget
Törtető lombok menny és föld között
S a zöld mező virágtól öntözött.

Mint fény táncol a puha selymeken –
Sugarával a nap, ha megjelen
Színeket játszik párás dombokon –
Ezer gyémánt, királyi homlokon.
Felhők futnak a végtelen felé
És szilaj szárnyak szökkennek belé.

– Tiszta édeni álmok hajnalán
Az ártatlanság ilyen volt talán –
Vízi liliom, mely sárból fakad
Mégis örökre hófehér marad?
– Érzem a földnek illatát, szagát
Csendes lélekkel figyelem szavát –
Szívem mélyén, ott tündököl a kép
Az Élet él és olyan csodaszép...

Szabad vagyok

Szürke bársonyba hullott a határ
Fáradt testemre est nyugalma vár
A poros fáknak sűrű lombjain
Bágyadtság ül, s a távol dombjain
Magány pihen, – az ég egy sávba nyúl, –
A békés táj a szendergésbe hull.

Álomvilágom dús fényben ragyog
És követem a sok-sok csillagot
– Küzdelmek árja lassan elmarad
Elöttem a Hajnal-csillag halad –
A hold hullatja gazdag sugarát
Bearanyozván a vidék tavát.

– Megkönnyebbülve mind levetem én
Mi bilincsbe ver itt e földtekén
Szabad vagyok, mint büszke sasmadár,
Ormok ölén meleg fészekre jár –
Lelkem a tisztaságban megpihen
Új napra, – hittel ébred a szívem...

A szeretet

Ha sötét éjbe borul a szívem
Csillagot álmodok és úgy viszem
Előre, csak előre szüntelen
Mígnem új hittől ragyog a szemem.

Eső tölti a levegő-eget
S küldi a hűvös, hosszú cseppeket
Nem látok mást, csak élető erőt
Megtisztítja a lelki szenvedőt.

Vihar tombol virágos földtekén,
A félelemtől messze járok én –
Napfény ragyogja át a felleget
Langyos szél szór üde lehelletet

Öregség lepi meg az életem
Leírni is nehéz talán nevem, –
Emlékeim szivárványok szövik
Színükben a szürkeség megtörik.

Olyan szép élni, hisz a szeretet
Nem ismer fájdalmat és sebeket
Elkísér messzire, nincsen határ –
Szabadon repdeső aranymadár.

Emlékszel-e?

Vén akácfák, mint végtelen csokor
Szegélyezték az alföldi utat
Fehér akácok, hófehér mosoly
Tavaszzaváró vágy után kutat.

Tudod talán, mikor még arra járt
A titkos szellő és zöldellt a rét
Dúsan ontotta nap az aranyát,
Virágok illatoztak szerteszét.

S a kéklő ég, az Isten nagy szeme
Lelked keresve tekintett beléd,
Szívedben szunnyadt a legszebb zene
Hiszen ifjúságod futott eléd.

Ittad felkínált drága poharát
Úgy gondoltad sohasem lesz üres
Mámorosan a gazdag téren át
Hívtál, – szemed a vágytól volt tüzes.

És jöttem én, mert tiszta volt az ég
Szirmok hullottak, – fényes gyöngyszemek
Üde illattal ölelt át a lég
– Karodba zártál és szerettelek...
Emlékszel-e?

Amikor te is szerettél

Szőke Tisza feküdt mélyen
A kacskaringós medrében
Egy daloló kis pacsirta
Öreg fűzfán párját hívta
Lassan hömpölygött a folyó
– Nem zavarta tutaj, hajó –
És termékeny teste felett
Millió élet lebegett:
Szerelmét, a tiszavirág
A napsugárban élte át.

Amikor te is szerettél,
Büszke szívvel arra mentél –
Minden virág neked nyílt
Égő pipacs is virított
Kék arcával búzavirág
Elhitette, – szép a világ,
De szemed vágyó bársonya
A messzeségbe szállt tova
– Engem hiába keresett,
Mert a sors máshoz vezetett.

Vándor szellő utad járta
Titkod a keblébe zárta
Hurcolta a felhők szárnyán
Hogy a pusztát járod, árván –
Bár mosolygott reád az ég
Madár zajtól zengett a lég,
Vadvirág akkor is nyílt
Éreztem, hogy szíved hívott –
Tudom, örökké szerettél
Gomblyukba vadrózsát tettél...

Az én otthonom

Hófedte csillogó hegyek
Mélyben kéklő tengerszemek
Ködben úszó tundrás vidék
Szűz terület, – csodásan szép!
Bölcs Természet, hol napsugár
Hold, csillagok, ölelve jár.
Északi Fény, ég peremén
Táncolva jó láng-köpenyén
Vad, vörös színbe hull a táj
Imára hív a szív, a száj.
Kanada, rögs büszke föld –
Manitou lelke mit betölt.
Prairie testéből nőtt kenyér
Gazdagot és szegényt elér,
Rohanó folyók szerteszét
Gránit őrzi a kebelét
Moose, caribou otthont keres
Fák vonala sűrű, nemes.
Korgó gyomorral farkasok
Járják az éjet és napot,
Prédára les a réti sas
Bősz röpte ívelt és magas.
– Szabadon él az Indián,
Rézbőrű karja ős nyilán –
Puha moha a talp alatt
Bársonyba vonja utadat.
Északi sarkon róka él,
S a szél kegyetlenül zenél –
Innuít igloo-t jég fedi,
Jegesmedve útját veszi.
Komoran áll szurokfenyő
Ptarmigan, lemming száma nő
Musk-ox családját neveli
Rongyos szőrét a hó veri.
– A magas ég, ha letekint
Hű békéje erőre int –
Szilárd, kitartó oltalom
Kanada, az én otthonom.

Kanada

Északon, hol a koronás
Fenyők érintik az eget –
A kékes-zöld tavak mentén
Indiánok útja vezet.

Áldott földje Chippewaknak,
Jávorszarvassal telt vadon –
Hús palotát épít a hód
Kacskaringós folyóparton.

Búbosvöcsök, – ingoványban
Sírdogál a bűgő hangján
Fogolymadár fut a réten –
S eltűnik a bozót alján.

Fehér nyírfák közelében
Aranytenger már a vad rizs –
Távolban hideg testével
Ott nyugszik az ősz gránit is.

Láp, számolgatja éveit –
Hosszú századok múlnak el,
Míg a lidércek táncait
Sötét mélyéből hozza fel.

Réti sas csendben felrepül,
Szürkülőben van már a táj –
Szárnyalása lassan tűnik
Miközben az este leszáll.

Ezüstsugárral megpihen
A hold, az éjnek szűz szívéen
És simogatja kebliben
Mindazt, mit lát e földtekén.

Álomháló legendája

Fejem felett álomháló
Titkos álmaimra vágyó
– Fáradt pillám elszenderül
Külső világ zaja elül
Föld sóhaja pihenni tér–
Gránit szívéen hideg a vér
A távoli törpe tundrák
Északi szél útját futják
Hókalapos hegyek csúcsán
Csillagok csúszkálnak csupán
Folyók árja halkan úszik
Sűrű erdők lombja nyugszik
Elrepül a szürke sólyom
Hozzád viszi a mosolyom
– Kialudt tábortűz felett
A vándorlélek integet
Olykor egy csillag leesik
Álomháló is megtelik
S látóhatárnak vonalán
A virradat tör fel talán ?

Indián bölcsődal. Angolból

Álmos fejed, ha lehajtod
Hársfa-vesszős kis bölcsődben
Gyengén ringat pehelypárnán
A susogó szellők szárnyán –
Kecskefejek hazatérnek
Madárhangjuk száll az égnek –
Aludj, kicsi harcos, aludj.

Álmos fejed, ha lehajtod
Arany méhek már pihennek
Szitakötők – ezüst zöldben –
Fény lezárult szemeikben,
Selymes molyok szárnya csendes
Fenyő, madár vágya repdes –
Aludj, kicsi harcos, aludj.

Álmos fejed, ha lehajtod
Tigrisliliom is nyugszik –
Hol a büszke, magas gémek
A rejtelmes holdra néznek,
Fajdtyúk szunnyad mocsár szélén
Pézsmá otthon közelében –
Aludj, kicsi harcos, aludj.

Szél susog balzsamos tájon
Átjárja a cédrusokat,
Fénylő nyírfák puha ágon
Játszák altatódalukat –
Aludj, kicsi harcos, aludj.

Emlék Kanadából

Reszket az égen, ezüstfehéren
Tundrák lámpása az északi hold
Párnázott szárnyal, vadászi vággyal
Áldozatra les a hóbagoly.

Valahol csendben, a fellegekben
Nagy Szellem Manitou, bölcsen figyel
Láp felett szellő, bágyadt, merengő
Halkan beszélget, ki tudja kivel?

Zöld fenyő hallgat, legendát altat
Illatos szíve emléket takar –
Tollas vitézek, erősek, szépek
Ajukon felsikolt a csatazaj.

Tó tükre fényes, hosszú és széles
Sás között búsul a búbosvöcsök
Bánatos hangja, az éjt zavarja,
S álmából ébred a farkaskölyök.

A hűvös légben, tündéri szépen
Büszke madár, a réti-sas repül
Élesen suhan, majd tovasurran
– Manitou lelke örködik felül...

Hívott az élet

Rég volt mikor még mezítlábason
Versenyt futottam szellő szárnyakon
Gyengén tapostam a meleg füvet
Ártatlansággal egy világ üzent.
A dombok alján virágzott a rét
Pipacs szirmát a lágy szél fújta szét
Fehér vadrózsa ága remegett,
Egy zümmögő had vetett rá szemet.
Búzakalász zöld színben ringatott
Kebelében már magocska lakott,
Fényes tó szélén béka brekegett
Fél lábon állva a gólya lesett.
Barázda között pacsirta dalolt
Az egyvelegbe a harang beszólt,
Kék volt az ég és sugárzott a nap
A pásztor fején elkelt a kalap.
A nyírfák lombja ezüstöt lehelt
Madárcák árja mind rajta deelt,
Távoli folyó halkan csobogott
Tükrébe foszló felhőket lopott,
Sekélyes partján egy csolnak feküdt,
Benne a halász álomba merült.
– A lélegzetem széthullt a tájon,
A lelkem vágyott csodákra várón –
Gyermek szívemmel hívott az élet,
S én átöleltem a messzeséget...

Tavaszi éjszaka

Szép volt az éj, a tavasz lágy ölen
És csillagoktól ragyogott az ég
– Akác illatát itta már a lég

Dorozsma édes álmot álmodott –
A föld kebele Igével szőtte át
A szíve mélyén született kalászt.

Lelkemben égett varázslat tüze –
Karom kitártam, s mohák bársonyán
Letérdeltem az Isten zsámolyán.

A holdsugárban fürödtek a fák,
Fakadó élet titka lebegett –
Majd szertehullt az ősi rög felett...

Szeress engem!

Ha nyitott szívem befogad,
S megosztom veled az álmom
A permet-itta nap ölén
Nem kell szivárványon járnom.

Mert oly tiszta a gondolat
És szívünkben a szeretet –
A hit igaz fénye talán
A valóságba elvezet.

Magasztos föld virágain
Teremtés lelke ott ragyog –
Körülöttünk aranysugár
Édes melege andalog.

– Szeress engem, mert az élet
Úgy múlik, mint a pillanat,
S fehér akácok közelén
A szirmok már is hullanak...

A lélek útja

A táj felett oly tiszta volt az ég
Báránnyfelhők sem úsztak rajta még
Kéklő párája mint kristály lehullt
Virágok kelyhén a harmat simult.

Amint a nap a mennybolton megállt
Sugarak csókja a földre talált –
Zöld palástjában merengett a rét,
Békés magányban őrködött a lét.

A szellő szárnya lopakodva járt,
A nagy természet áhítatra várt –
Képzeletem csak megindult tova,
Valahol messze volt az otthona. –

Talán ahol sűrű akácfasor
Koronáján a gerle hangja szól,
S az egyenetlen és szívós röögöt
Kankalin lakja a járda mögött.

– Város felé a köves út haladt,
Kies képekből mind velem maradt
Előttem fénylett egy fehér cövek
Tábláján rajta az áldott szöveg:

„Itt a Hazád hol hit, s reményen át
Magyar szívével nevelt az Anyád,
A sors beírta könyvébe nevét
A magas Isten fogta a kezét.”

A por megülhet gyenge lábnyomon
Borostyán futhat a sírhantokon,
De obeliszkek árnyéka vezet
Megtalálni a régi helyet...

Innuít...

Rokonságom az Északi sarkon
Úgy hívják őket: innuit
Ott éltek mindig, ötezer évig,
Elhagyván Szibéria tájait.

Szörme ruhájuk, nem fázik hátuk
Pedig hideg van odafenn
Rejtelmes múltjuk, bárha tanuljuk
Hinni nem tudjuk sohasem

Életük nyomán, a néphagyomány
Az egyetlen történelem
Élelmük cethal, telt vitaminnal
„Muktuk” nyersen, bőségesen

Tengerre mennek, fókára lesnek
Terített asztaluk a hó
Ahogy felvágja, meleg a mája
Pompás csemege, óh de jó!

Igloo a házuk, hó a téglájuk
Tetején hömpölyög a gőz
Szörmet levette, meleg van benne
Eszkimó mama levest főz

Életből- élet, nem ismer véget
Egyikből a másikba hull,
Sötétből – fénybe, az örök térbe
Körforgásból nem szabadul.

Ők a mi népünk, ott élnek értünk,
Észak Kanada őrei –
S a jegesmedvék járkák az estét:
Az Arctic igaz ősei...

Kanadai éjszaka

A nap elszórja rőt tüzét,
Hívogatja az éj szűzét
Meleg szél surran dombon át
Keresni csendes otthonát.
A fáknak lombja feketén
Nyújtózkodik a völgy ölén
Hosszú árnyékuk elterül.
Amint a hold előkerül.
Az ezüstszürke láp felett
Táncoló apró fény vezet.
A nádas ködbe öltözik-
Búbosvöcsök már őrködik
És felveri az éjszakát
Üzenetül vigye szavát:
Ne aludjék senki mélyen
A sötétben, a veszélyben.
Széles szárnyakkal sas repül
Szeme a távolba merül-
Titkos fenyőerdő alatt
Az indián lopva halad,
Ő tudja útját egyedül
És a Nagy Szellem ott felül...

Kiskundorozsma

Dorozsmai dűlő utak mentén
Veronikák virulnak a mesgyén
Langyos szellő ellátogat oda-
Rájuk lehel, s már szökken is tova

A tó tükrébe betekint az ég,
Egy bárányfelhő fürdik benne még-
Villás fecskéknek boldog serege
Körülveszi és játszanak vele.

A földnek szíve szent csodára vár
Fekete testén zöldell a határ-
A friss kalász kenyérről álmodik,
A napsugár meleggel áldozik.

Piros tetős tanyák fehér falát
Itt-ott a repkény zöldje fonja át-
Gémeskutaknak vödre mélybe hull
Hűvös a víz, mely megtölti alul.

Ház közelén, a kemence megett
Öreg eperfa őrzi az eget,
Kerti pad hív virágok oldalán
Elfáradtam, leülhetek talán?

Mert Kanadából hosszú volt az út:
Ötvenöt év, hogy ebből mennyi jut
Emlékezésre, s táplálni hitet
Börtönbe zárván egy vándor szívet.

Ha megszólal a pusztán a harang,
Minden hű lelket megtalál a hang-
Kiskundorozsma áhítatra kél,
Az Isten lelke most is benne él...

Mississauga 1999 július

A búcsú, csak egy pillanat...

Amint az idő elhalad,
S végére jár talán a nyár-
A szürkülő ereszt alatt
Nem csicsereg a fecske már.

Susogó fák dús lombjain
Az elmúlás színe vegyül-
A hűvös léggel szárnyain
A füttyülő szél lassan elül.

Öregszik, fárad életem
Szívem üteme is kopott-
Magányos perc sétál velem:
Az álmaimtól meglopott.

És az esték hulló ölében
Mind közelebb az alkonyat-
Látóhatár piros övében
A búcsú csak egy pillanat.

Amint az est homálya fed,
S csillagokkal teljes az ég
Lelkedben hurcold, ne feledd:
Van idő élni, szeretni,
S egyszer
Gyertyafényben útrakelni...

1999

Nyár búcsúja

Élt még a nyár, de a határ felett
Virradatkor a köd megérkezett,
A föld színére finom pára hullt-
Kicsi bogár a sötét rögbe bújt.

A Maros vize lassan folydogált
Egy barna csolnak rajta meg-megállt
Halász dobálta hamis csaliját-
Csendre intette beszédes fiát

A Nagy-Alföldbe sok minden befér,
Ott kacskaringózott a Száraz-ér
Egy öreg tölgyfa friss makkot hozott,
A kapzsi mókus duplán dolgozott.

Nap csókolta a dombok tetejét,
Duzzadó szőlő szította melegét-
Víg pacsirták lepték meg az ereszt,
A búzaföldön gyűlt már a kereszt.

Az égen fényes mosoly ragyogott
Szívünkbe sok boldogságot hozott-
Maros-Tisza, ölelve csendesen,
Találkoztak a honos berkeken...

Ősz...

Elmúlt a nyár, és megjelent az ősz
Pipacsokat már altatja a táj,
De piros emléküek még visszajár.

A barázdák elnyúlva fekszenek
Szakított testük életet adott
Méhükben a kenyér fogantatott.

Száraz a kukorica levele,
Csöveiben megértek a magok
A szekér velük púposan rakott.

Itt vannak még a virágok, méhek
Nem hagyhatnak el a meleg napok,
Míg színig megtelnek a méhkasok.

Tücskök a kertben búcsút zenélnek,
Hegedűjük csak félhangon dalol
Szerényen, bokrok alatt valahol.

Madarak gyűlnek, bátor katonák,
Felkészülten lebbentik szárnyaik
Hosszú utat bírják-e izmaik?

A hegyek alján készül már a bor,
A szőlőházak nyitva állanak?
S új itallal telnek a poharak...

Boldogság keresés...

Öreg házam körül, színes bokrok közül
Aranyos szárnyakkal egy kis madár repül
Énekes torkából előretör a vágya
Lombok közt megbújva, ott lesi párja.

Emlékeim kövén, sírok mint a gyermek
Úgy vissza kívánnám, hogy fiatal legyek,
De az nem történhet ezen a világon
Hol az egész élet, tovatűnő álom.

Fiatalság, erő, ahogy idő halad-
A legszebb virág is hervad a nap alatt
Csalogató gyöngyök, vörösboros kupán
Szomjas torkod issza, de az mámor csupán.

Törvény uralkodik természetén belül
Részese vagy te is, neked is hely kerül
Megnyílik előtted kitaposott pálya
Csak szíved ne legyen könnyekkel elzárva.

Boldogság érvényes, hogy ha meg van osztva
A szerelem elvész, tüzétől megfosztva
Szunnyad az ígéret, megtörik a varázs
Szemed előtt lassan, hamu lesz a parázs.

Ne számold évedet, mert mindenek felett
Lassan égő gyertyák is adnak meleget-
A boldogság előtt aranyzsínór huzat
Csillag lépcsők felé mutatja az utat...

Magyar éjszaka

Vörösbe hullott a látóhatár-
Útját vesztette az arany sugár,
Keresztül fonta magát a fákon
Átfutott minden búzakalászon.
A hó kihűlt a hulló nap tüzén
És ellankadt a Tisza vén füzén.

Fényes vasúti sínek közelén
Sürgönydróton ült néhány seregély-
Fejük sötét szárnyuk mögé rejtve
Annak módja szerint szenderegve.
Az utolsó vonat már elhaladt
A légben csak a harangszó maradt.

A hold áttetsző volt és ragyogott
Az éj kellemes illatot hozott
Tücskök ciripeltek, - zajos volt daluk,
Becsukódtak a zöldszínű zsaluk
Puha párnákkal ágy kényelme várt
Imámba zártam a magyar határt

Életed...

Nem volt hosszú, talán egy pillanat
És tovatűnt a magas ég alatt-
Aranykalászos búzaföldön
Pipacs élet, kék búzavirág
Ma van, holnap nincs – ez a világ

Lehullanak a vérvörös szirmok,
Kéklő álmokat szór szerte a szél,
Zöldellő árnyán, sorsára várván
Követi lassan az őszi levél,-
S fehér szemfedőt borít rá a tél...

Béla emlékére Missisauga 1990

A Rákóczi-telep, 1937

Ha ajkatokon csak sóhaj fakad
És munkáto**k**ból verejték szakad
Ha nem jut más, mint fekete kenyér
Csak bízzatok, az mindennel felér.

Ha nem tudtok csak könnyesen kacagni
És jó szó helyett csupán szitkot kapni
Ha életetek fájó gyötrelem
Csak bízzatok, az megnyugvást terem.

Ha keze**t**ekből kihull az eke
És szívetekben meghal a zene
Ha nem marad más, csak a nevetek
Csak bízzatok, az Isten veletek

1937 nyár

Néhány fordítás

A navaho

Szépségben hisz a navaho,
Mert szíve tiszta mint a hó
Hittel hordja magában ő
Mi életével egyre nő:
Elöttem a szépség vezet
Mögöttem a szépség követ
Alattam a szépség terül
Felettem a szépség derül,

– Szépségben járok szüntelen – angolból

Chiu Chin

1907-ben, a Kos évében a forradalmi hősnőt
megkínozták, majd lefejezték, testét szabadon
az enyészetre bízta. De hangja messze szállt az
ország felett:

„Úttalan útján lenyugszik a nap –
Nincs már Hazám, a könny arcomra fagy
Bárha meghalok, még mindig élek:
Áldozatommal szolgálom néktek.”

Yuan Mei

Vágytam, hogy csolnakot csináljak
Siklani mint madár, hullám felett –
Nem, hogy barátokkal messze járjak,
De haza hozni, aki elveszett.

Chen San-Kin *Sung dinasztia*

Fű elhervad bár a tavasszal –
Természet rendjével újra él
Fájdalom, ha gyökere marad
Tavasz nélkül is életre kél.

A szerzőről

Özvegy Domján Sándorné, Károlyfalvi Olga 1919-ben vasutascsaládban született a bánáti Melencén. A kis fürdőváros azokban a hónapokban szakadt el örökre Magyarországtól. Nagyanyján keresztül a családfa visszavezethető az 1740-es évekhez, Orosházát építő első letelepülökhöz, akik Tolna vármegyéből, Zombárról indultak el, és a vallásüldözés miatt kerestek új otthont.

13 évesen konfirmált az orosházi nagy evangélikus templomban. A félegyházi polgári, orosházi kereskedelmi iskola után Kanadában is folytatta tanulmányait. Dolgozott a MÁV-nál, majd irodai, egészségügyi munkakörökben is. Férje Domján Sándor, a bryanski (Szovjetunió) véres csatában mint századparancsnok megsebesült. Miután felgyógyult ismét beosztották, akkor már a nyugati frontra, ahol angol hadifogságba esett és Angliába került. Onnan vándorolt ki Kanadába.

Gyermeük már Kanadában született.

A szerző a zivataros XX. században, a megrázó eseményekben, de a családi életben, a természet érintetlen varázsában is megérezte Isten érintését. E versek egy életút, hálás irodalmi vénával megragadott, felvillantott pillanatképei.

Domján Sándor

Domján Sándorné Károlyfalvi Olga

